

δυσ-μενής, ής, ές, malveillant, hostile; *abs.* οί δυσμενέες, *ll.* l'ennemi [δ. μένος].
δυσμενίδης, ου, adj. m. méchant, malveillant [δυσμενής].
δυσμενώς, adv. avec malveillance ού hostility, en ennemi [δυσμενής].
δυσ-μετάβλητος, ος, ον, difficile à changer [δ. μεταβάλλω].
δυσ-μετάθετος, ος, ον, difficile à changer [δ. μετατίθημι].
δυσ-μεταχειριστος, ος, ο : 1 difficile à manier (filet); *fig.* intraitable || 2 difficile à attaquer [δ. μεταχειρίζω].
δυσμή, ής (ή), seul. plur. 1 le coucher du soleil, des astres || 2 *p. ext.* la région où le soleil se couche, le couchant, occident [δύνω].
δυσ-μήτηρ, προς, voc. δύσμητηρ (ή) mauvaise mère [δ. μήτηρ].
***δυσ-μήτηρ, dor. δυσμάτηρ, ορος (ό, ή)** d'une mère dénaturée [*cf.* le préc.].
δυσ-μηχανέω-ω, être malheureusement empêché de, *inf.* [δ. μηχανή].
δυσ-μικτος, ος, ον, qui ne se mêle pas ou ne s'unit pas facilement [δ. μίγνυμι].
δυσμικτως, adv. de nature à ne pas se mêler facilement [δύσμικτος].
δυσ-μιμητος, ος, ον, difficile à imiter, à contrefaire [δ. μιμέομαι].
δυσ-μνημόνευτος, ος, ον, dont il est difficile de se souvenir [δ. μνημονεύω].
δυσ-μοιρος, ος, ον, infortuné [δ. μοίρα].
δυσ-μορος, ος, ον, malheureux, infortuné [δ. μόρος].
***δυσμορφία, ion. -λη, ης (ή)** difformité [δύσμορφος].
δυσ-μορφος, ος, ον, difforme, laid [δ. μορφή].
δυσμόρως, adv. malheureusement [δύσμορος].
δυσ-νικητος, ος, ον, difficile à vaincre [δ. νικάω].
δυσ-νιπτος, ος, ον, difficile à effacer en lavant [δ. νίπτω].
δυσνοέω-ω (seul. prés.) être hostile à, en vouloir à, *dat.* [δύσνοος].
δύσνοια, ας (ή) malveillance, hostilité [δύσνοος].
δυσ-νοος-ους, οος-ους, οον-οον, malveillant, hostile [δ. νόος].
δυσ-νυμφος, ου, adj. f. malheureuse jeune femme [δ. νύμφη].
δυσ-ξύμβολος ου δυσ-σύμβολος, ος, ον, d'un commerce difficile, peu sociable [δ. ξύμβολος].
δυσ-ξύνετος ου δυσ-σύνετος, ος, ον, difficile à comprendre [δ. ξυνήμι].
δυσ-ξύνθητος, ος, ον, difficile à mettre d'accord [δ. ξυντίθημι].
δυσ-ογκος, ος, ον, très lourd [δ. ογκος].
δυσοδέω-ω (seul. prés.) marcher péniblement [δύσσοδος].
δυσοδία, ας (ή) mauvaise voie [δύσσοδος].
δύσ-οδμος, ος, ον, c. δύσσομος, qui sent mauvais, fétide || *Sup.* -όσματος [δ. οδμή].
δυσοδο-παίπαλος, ος, ον, aux roches impraticables [δύσσοδος, παίπαλα].
δύσ-οδος, ος, ον, d'accès difficile, infranchissable [δ. οδός].
δυσ-οιζώ (seul. prés.) être effrayé, redouter, craindre [δ. *οιζώ, *cf.* οίζεις].
δυσ-οίκητος, ος, ον, inhabitable [δ. οικήω].

δύσ-οιμος, ος, ον, dont le chemin est difficile, inaccessible [δ. οίμος].
δύσ-οιστος, ος, ον, difficile à supporter, intolérable [δ. οίσσμαι].
δυσ-οιώνιοςτος, ος, ον, de mauvais augure [δ. οίωνίζομαι].
δυσ-όκνως, adv. avec regret, avec peine [δ. οκνος].
δύσ-ομβρος, ος, ον, qui tombe comme une pluie violente [δ. έμβρος].
δυσ-όμιλος, ος, ον : 1 dont le commerce est funeste || 2 d'un commerce difficile [δ. όμιλος].
δυσ-όμματος, ος, ον, mort [δ. όμμα].
δυσ-όνειρος, ος, ον : 1 qui fait de mauvais rêves || 2 qui provoque de mauvais rêves [δ. όνειρος].
δυσ-όρατος, ος, ον, difficile à voir [δ. όράω].
δυσ-όργητος, ος, ον, irascible [δ. όργάω].
δύσ-οργος, ος, ον : 1 irascible || 2 irrité [δ. όργή].
δύσ-ορμος, ος, ον : 1 où il est difficile d'aborder || 2 qui empêche d'aborder [δ. όρμος].
δύσ-ορνς, ιθος (ό, ή) 1 de mauvais augure || 2 qui va, agit ou s'accomplit sous de mauvais auspices [δ. όρνς].
δύσ-οσμια, ας (ή) mauvaise odeur [δ. όσμή].
δυσ-ουρία, ας (ή) rétention d'urine [δ. ούρον].
δυσ-ούριστος, ος, ον, qu'on ne peut diriger à l'aide d'un vent favorable, d'ou irrémédiable [δ. ούρίζω].
δυσπάθεια, ας (ή) 1 affliction profonde || 2 insensibilité contre la douleur, d'ou fermeté d'âme [δυσπαθής].
δυσπαθέω-ω, être désagréablement affecté; supporter avec peine ou avec impatience [δυσπαθής].
δυσ-παθής, ής, ές : 1 qui ressent vivement la souffrance || 2 impassible contre la douleur [δ. πάθος].
δυσ-πάλαιστος, ος, ον : 1 inévitable || 2 irrésistible || 3 dont on ne peut venir à bout (œuvre, entreprise) [δ. παλίσω].
δυσ-πάλαμος, ος, ον, irrésistible [δ. παλάμη].
δυσπαλάμως, adv. sans pouvoir résister.
δυσ-παλής, ής, ές, irrésistible [δ. πάλη].
δυσ-παραβλητος, ος, ον, incomparable [δ. παραβάλλω].
δυσ-παράβουλος, ος, ον, difficile à persuader, opiniaître [δ. παράβουλος].
δυσ-παράβελεκτος, ος, ον, difficile à émouvoir par des caresses [δ. παραθέλω].
δυσ-παραίτητος, ος, ον, inexorable [δ. παραιτέω].
δυσ-παρακολούθητος, ος, ον : 1 difficile à suivre, *c. à d.* à comprendre || 2 qui suit ou comprend avec peine [δ. παρακολουθέω].
δυσ-παρακόμιστος, ος, ον, difficile à transporter [δ. παρακομίζω].
δυσ-παραμύθητος, ος, ον, difficile à calmer (par des exhortations) [δ. παραμυθίζω].
δυσ-πάρηννος, ος, ον, dont la couche est funeste.
δυσ-παρηγόρητος, ος, ον, difficile à consoler, inconsolable [δ. παρηγορέω].
δυσ-παρηγορος, ος, ον, inexorable [*cf.* le préc.].
Δύσ-παρις, gén. ίδος, voc. ι, malheureux ou funeste Paris [δ. Πάρις].